

Нищожността на избраните политици

Грубо казано можем да отличим пет степени на “формите на управление” :

1. Неограничена свобода
2. Пряка Демокрация
3. Упълномощена Демокрация
4. Представителна Демокрация
5. Явна малцинствена диктатура

Съвременното общество се люшка между (4) и (5), тоест между явно малцинствено управление и прикрито малцинствено управление, маскирано привидно като демокрация. Свободното общество трябва да премахне (4) и (5) и постепенно да се сведе до (2) и (3).....

В условията на представителна демокрация, хората предоставят правото на своя воля на избраните чиновници. Кандидатите, определящи курса на политическо поведение, са ограничени до някакво неопределено мнозинство, след като са веднъж избрани има малък контрол над техните конкретни решения по голям брой спорни въпроси - освен малката вероятност от смяна на даден вот, няколко години по-късно, чрез някой еднакво неконтролируем конкурент-държавник. Представителите са зависими от заможните чрез подкупи и предизборни съдействия; те са зависими от собствениците на средствата за масово осведомяване, които определят кои прояви да получат публичност, те са едва ли не невежи и безсилни като ръководна общност относно редица важни въпроси, които са решавани от неизбирани бюрократи и независими тайни служби. Явни диктатори е възможно понякога да бъдат свалени от власт, но истинските управляващи в “демократичните” режими, незабележимото малцинство, което притежава или контролира “виртуално” всичко, те никога не са избирани и никога не са сменяни. Болшинството от хората дори не знаят кои са тези лица... ..

Само по себе си, гласуването не е уникален по важност метод или другият метод (тези, които отказват да гласуват и мислят, че това е от голяма полза, единствено проявяват собствения си фетишизъм).

Проблемът е, че се стига до тенденция хората да се “приспиват”, осланяйки се на други да решават и за тях, отклонявайки ги от много други значими възможности. Някои от хората вземащи наистина градивни решения (помислете за първите седящи стачки за граждански права) в края на краищата биха имали далеч по-голям ефект, отколкото ако влагат енергията си в кампаниите на лоши политици. В най-добрият случай, законодателите рядко правят повече отколкото биха направили принудени от различни обществени движения. Един консервативен режим под натиска на независими радикални движения често отстъпва повече от един либерален режим, който знае, че може да разчита на съществена подкрепа. Ако хората постоянно толерират малки злини, всичко което управляващите трябва да правят при всяка ситуация, заплашваща властта им е позоваване на опасността от по-големи неправди.

ИЗБОРНА УРНА

Представителната демокрация създава илюзията за участие, а всъщност ние просто избираме кой ще ни ограбва и манипулира!

изяви поради страх от противодействие на колебаещи се избиратели. Ако действително бъде избран, той почти никога не е в позиция да осъществи реформите които е обещавал, с изключение може би чак след години на съгласуване и договаряне със своите нови колеги; което пък му дава добър повод за извинение да преразгледа първоначалните си приоритети правейки всякакви компромиси, необходими да запази служебното си положение за определено време напред.

Дори и в редките случаи когато “радикал” политик има реалния шанс от спечелване на избори, целия къртовски труд на хиляди хора за неговата кампания могат да отидат на вятъра за нула време, заради някакъв тривиален скандал в личния живот на кандидата, или той непреднамерено каже нещо неразумно. Ако той успее да избегне тези клопки и изглежда има силата да спечели, възможно би било да прояви склонност към отбягване на полемични

Общувайки с богатите и властимащи, той си оформя нови интереси и нови разбирания, убеждавайки сам себе си, че той заслужава някои допълнителни привилегии след толкова години в служба на добри каузи. Най-лошото от всичко, е ако евентуално той успее да прокара някои “прогресивни” промени, този неочакван и обикновено тривиален успех се превръща в доказателство за “голямата полза” на избраните политици, примамвайки много повече хора да прахосват потенциала и енергията си в предстоящи кампании.

Текстът на един графит от май, 1968 гласи: “Да се подчиняваме на управляващите е трудно, но далеч по-глупаво е да ги избираме!”

Представителната демокрация: основа на лъжата

Какво е това нещо наречено “съвременна демокрация”? Система за управление, построена на идеята за представителство.

Съгласно тази наистина гениална идея, от името на огромен брой (стотици хиляди и милиони) хора излиза един, избран от тях, представител в органите на властта. Колкото по-важен е даден орган, толкова по-малко “представители” участват в него, толкова повече хора те “представяват”. Но на практика какво става, т.е. как защитават интересите на тези хора? Този въпрос се оказва риторичен в този момент. Оказали се в органите на властта, “народните представители” започват своя игра по законите на тази власт. За този, който се стреми към властта, желанията на другите хора са само предлог. Изказвайки се от името на болшинството, “народните” избраници, разбира се, защитават нечии интереси – интересите на тези, които им плащат, интересите на кланове, мафията, олигарси (т.е., в крайна сметка - своите собствени). Така за в бъдеще ще ги наричаме ли по старому “най-добрите от добрите” или, може би е правилно да ги наричаме, “най-подлите от подлите”?

Какво е тогава властта в този случай?

Властта – това е възможност да се управляват хода на събитията, паричните потоци и хората. Но преди всичко - властта – това е огромна фикция. Никои не получава желаната власт (тя никога не е достатъчна). Властта – това е компромис на интересите на елитите, обединени от общо желание да управляват, нареждат, печелят. Властимащите отдавна да са се изпокарали и избили един друг ако над тях не тежеше обща заплаха.

**Комунизмът не беше
лекарството...**

**... но капитализмът все
още е заразата!**

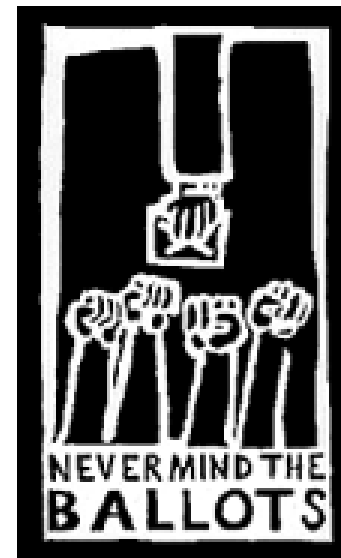
Тази заплаха те наричат народ. Затова, ако сме възмутени от несправедливостта, корупцията, експлоатацията и т.н., няма смисъл да се борим против отделни лица и партии. Заменяйки малките части на машината, ние просто я правим по-ефективна. "Добрият" чиновник, за разлика от крадеца и убиеца има удобно алиби за същите действия. Ние всички сме възпитани и живеем в общество, направлявано от стремеж към власт. Играйки отрано определените ни роли, ние не сме способни да променим хода на спектакъла и най-вече да започнем да живеем нашия живот. Можем да изменим собствената си съдба по един единствен начин – излизайки от подчинение!

Властта има пари – това е най-грубия и откровен вид власт. Властта има знание - защото образованието дава възможност за достъп до властта. Властта води до разложение, всеки имащ власт е "обладан" и е вреден както за себе си, така и за обществото. Какъвто и нищожен къс власт да сме взели (началник склад, контролор в автобуса, патрулен полицаи) винаги тази власт се оправдава с идеите за представителство - полицаят безнаказано прилага власт именно защото съществува илюзията, че самото общество му е върчило това право. "Ограбваният връчва на грабителя своите права", "Убитият удари главата си в брадвата на убиеца" - подобни абсурдни изказвания са същите, каквито са и всички разговори за "представителство". Държавата отнема от хората техните пари във вид на данъци (плащане за услуги на монополисти, такса за преминаване – все налози за бедните). Държавата си присвоява правото да съди, убива хората и да ги праща в затвори. Всичко това се оправдава с "интересите на обществото", което представлява властта. Удобна теза, освен ако не отчетем, че тези "интереси" се формулират от самата държава (даже се отъждествяват със нейните, "държавни интереси"). Тогава е равносилно грабителят да каже на своята жертва: "Твоето не твое, а мое и ти трябва да ми го дадеш или аз ще те убия." Ако жертвата е достатъчно наивна, за да счита подобно заявление за логично, то безропотно ще предаде всичко, утешавайки се с мисълта, че може би така е по-добре и грабителят ще се разпорежда по добре със заграбеното. Нас ролята на "наивни жертви" не ни устройва. Затова ще се съпротивляваме, вместо да търсим покровители сред шайката престъпници!

**Автономна безвластническа група
"АНАРХОСЪПРОТИВА"**

За контакти: aresistance@riseup.net

**Избори?
Не, мерси!**

"Ако изборите променяха нещо, щяха да ги забранят"